# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
3 päivänä heinäkuuta 1997 *

Asiassa C-60/96,

**Euroopan yhteisöjen komissio,** asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Hélène Michard ja Enrico Traversa, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

**Ranskan tasavalta,** asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston apulaisosastopäällikkö Catherine de Salins ja saman osaston ulkoasiainsihteeri Gautier Mignot, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 2 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa hallinnollisen määräyksen, jossa tiettyjen irtainten esineiden vuokraukseen ulotetaan arvonlisäverovapautus, joka on mainitun direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa varattu ainoastaan kiinteän omaisuuden vuokraukselle,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit J. L. Murray, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari) ja R. Schintgen,

julkisasiamies: G. Cosmas,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Ranskan tasavallan, asiamiehenään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston ulkoasiainsihteeri Denys Wibaux, ja komission, asiamiehenään Hélène Michard, 27.2.1997 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.3.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.3.1996 ja jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1, jäljempänä kuudes direktiivi) 2 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa hallinnollisen määräyksen, jossa tiettyjen irtainten esineiden vuokraukseen ulotetaan arvonlisäverovapautus, joka

mainitun direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa myönnetään ainoastaan kiinteän omaisuuden vuokraukselle.

2 Kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että arvonlisäveroa on kannettava verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta ja palvelujen suorituksesta.

3 Kuudennen direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on vapautettava verosta tietyin poikkeuksin kiinteän omaisuuden vuokraus edellytyksillä, joita ne asettavat vapautusten oikeaksi ja selkeäksi soveltamiseksi sekä veropetosten, veron kiertämisen ja muiden väärinkäytösten estämiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön muiden säännösten soveltamista.

4 Ranskassa arvonlisäveroa kannetaan verovelvollisen tässä ominaisuudessaan suorittamasta vastikkeellisesta palvelujen suorituksesta yleisen verolain (jäljempänä verolaki) 256 §:n nojalla.

5 Verolain 261-D §:ssä säädetään, että kalustettujen tai asumistarkoitusta varten varustettujen asuntojen satunnainen, jatkuva tai kausittainen vuokraus vapautetaan arvonlisäverosta.

6 11.4.1991 annetun hallinnollisen ohjeen (jäljempänä hallinnollinen ohje) mukaisesti muun muassa asuntovaunuja, telttoja, liikuteltavia asuntoja ja kevytrakenteisia vapaa-ajan asuntoja, jotka ovat todellisia pysyviä rakennelmia, jotka on erityisesti varustettu ja varattu yksinomaan asumista varten, on pidettävä asuintiloina, kun sitä vastoin vankkureiden, matkailuautojen, proomujen, veneiden ynnä muiden sellaisten tunti-, vuorokausi-, viikko- tai kuukausiperusteista vuokrausta pidetään irtainten esineiden arvonlisäveron alaisena vuokrauksena.

7 Komissio katsoo, että Ranskan lainsäädäntö on kuudennen direktiivin 2 artiklan vastainen, koska siinä ylitetään ainoastaan kiinteän omaisuuden vuokraukseen sovellettavan kuudennen direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa säädetyn vapautuksen rajat. Näin ollen se antoi 23.4.1993 päivätyllä kirjeellään Ranskan tasavallalle virallisen huomautuksen, jossa se pyysi tätä esittämään huomautuksensa kahden kuukauden määräajassa.

8 Ranskan tasavalta kiisti 2.6.1993 päivätyllä kirjeellään komission väitteet.

9 Koska Ranskan hallituksen perustelut eivät vakuuttaneet komissiota, tämä pysyi väitteissään ja lähetti 8.11.1994 Ranskan hallitukselle perustellun lausunnon, jossa se kehotti tätä toteuttamaan kuudennen direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden määräajassa perustellun lausunnon tiedoksisaamisesta lukien.

10 Ranskan tasavalta yhtyi komission näkemykseen 9.1.1995 päivätyssä vastauksessaan. Se ilmoitti, että hallinnollisen ohjeen määräykset oli kumottu ja että kyseisten vuokrausten saattamista arvonlisäveron alaiseksi koskevat yksityiskohtaiset säännöt oli määritelty. Ranskan hallitus ilmoitti myös, että asiantuntijalausuntojen antamisen jälkeen toteutettavista toimenpiteistä ilmoitettaisiin mahdollisimman nopeasti komissiolle.

11 Koska komissio ei saanut mitään virallista ilmoitusta siitä, että kyseistä lainsäädäntöä olisi todellakin muutettu, ja koska sille oli ilmoitettu, että Ranskan viranomaiset jatkoivat hallinnollisen ohjeen soveltamista, komissio nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

12 Ranskan hallitus väittää vastauksessaan, että hallinnollinen ohje oli kumottu perustellun lausunnon mukaisesti niin, että telttojen, asuntovaunujen ja liikuteltavien asuntojen vuokraus oli siitä lähtien ollut verollista toimintaa verolain 256 §:n nojalla.

13 Vuotta 1995 koskevan oikaistun varainhoitolain (nro 95-1347, 30.12.1995) 39-I §:ssä oli Ranskan hallituksen mukaan määritelty ne edellytykset, joiden täyttyessä osaan näistä palveluista sovelletaan alennettua verokantaa. Tämän lain 39-II §:n nojalla kyseistä uutta säännöstä sovellettaisiin liiketoimiin, jotka on toteutettu 1.1.1996 jälkeen.

14 Ranskan hallitus myöntää kuitenkin, että hallinnollisen ohjeen soveltamista jatkettiin 1.1.1996 asti, jolloin 8.11.1994 annetussa perustellussa lausunnossa määrätty määräaika päättyi.

15 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että arvioitaessa sitä, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on otettava huomioon jäsenvaltion tilanne sellaisena kuin se on perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi ottaa huomioon tämän jälkeen tapahtuneita muutoksia (ks. erityisesti asia C-289/94, komissio v. Italia, tuomio 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4405, 20 kohta ja asia C-302/95, komissio v. Italia, tuomio 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6765, 13 kohta).

16 Tämän vuoksi on todettava, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut kuudennen direktiivin 2 artiklan säännöksiä, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa

hallinnollisen määräyksen, jossa tiettyjen irtainten esineiden vuokraukseen ulotetaan arvonlisäverovapautus, joka mainitun direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa myönnetään ainoastaan kiinteän omaisuuden vuokraukselle.

## Oikeudenkäyntikulut

17 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

**1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa hallinnollisen määräyksen, jossa tiettyjen irtainten esineiden vuokraukseen ulotetaan arvon-**

**lisäverovapautus, joka mainitun direktiivin 13 artiklan B kohdan b alakohdassa myönnetään ainoastaan kiinteän omaisuuden vuokraukselle.**

**2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Mancini Murray Kakouris

Kapteyn Schintgen

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä heinäkuuta 1997.

R. Grass G. F. Mancini

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja